

lia faur

vinca

lamé
trupul nu știe nimic

lia faur
lamé / trupul nu stie nimic

© editura vinea

ilustrația copertei: laurențiu midvichi,
„trupul din cuvânt”, ulei pânza, 90x60 cm, 2012,
(colecție particulară)

fotografia autoarei:
doru wilhelm gomboș

descrierea cip a bibliotecii naționale a româniei:

faur, lia

lamé / trupul nu știe nimic / lia faur;

– bucurești : editura vinea, 2015

isbn 978-973-698-457-0

821.135.1-1

lia faur

lamé
trupul nu știe nimic

editura vinea
bucurești 2015

3

la capătul zilei

adormim în fiecare zi
unul cu capul la picioarele celuilalt
picioarele mele se întind până spre gâtul tău
îți intră prin omoplați și se topesc încet ca o felie de unt
îți pleci capul
peste genunchii mei înfloriți de cicatrici
le numeri și le cureți de pământ și de frunze
viermișorii și-au făcut cuib între ligamente
și torc cum torc pisicile lângă cuptor
îți întinzi și tu picioarele prin mine
sunetul cuplării unui mecanism lăptos
ce se lasă înțeles doar cu ochii închiși
dispărem unul în celălalt ca inelele de la circ
închide ochii la loc peste unghiile mele
să devin embrion apoi făt
să mă nasc acolo alta

simplu poem

o poveste despre o femeie
spune că e nebună și strigă
la colțuri de stradă
prin biblioteci în birturi și cafenele
oamenii se opresc să privească fenomenul
s-au învățat cu protestele pentru aur copii câini și pisici
câțiva rămân să o vadă cum își sfâșie cămașa
alții îi fac poze cu telefonul mobil
sau înjură pe poeții bețivi și curvari
femeia își dezvelește sânii albi și mustoși
lângă peretele cu tencuiala căzută
lumea se așteaptă să vadă și altceva
dar ea se tăvălește în praful asfaltului
ca isus să poată scrie cu degetul pe spinarea ei
spinarea ei care seamănă tot mai mult
cu a unui pește despicat
cuvintele care i se vor imprima în carne

și în carnea cărnilor ce se va naște din ea
cineva strigă din spatele unei porți
binecuvântați această femeie
care vomită la cea mai ușoară schimbare a vremii
deasupra capacului ridicat
și bea votca smirnoff simulând stări amnezice
apoi cineva strigă din spatele unui zid
binecuvântați această femeie
care naște copii vii și morți deopotrivă
și moare în aceeași zi cu fiecare din ei
ultima voce este a celui ce-l aduce pe isus
binecuvântați-o sau lăsați-o
să se binecuvânteze singură

stai un minut

ai aruncat sticlele goale și sâmburii de piersică
pe care-i strânseseși într-o batistă de hârtie
rămânea ceva în urmă
pe acele sticle și pe acei sâmburi
se aflau adn-ul și saliva primei explorări în comun
în caverna de plastic
a setei noastre de ocazie
se prinsese ceva din râsetul acelor pescari
pentru care prada era cel mai neînsemnat
dintre detaliile zilei
ecoul râsului lor
de parcă ar fi venit să se vadă unul cu celălalt
nu să prindă pește
era acolo
în sticla care ți se rostogolea din mână
iar ceva din umezeala dinților noștri se afla înscris
în cei câțiva sâmburi de piersică franjurați cu resturi de fruct
pe care batista de hârtie din mâna ta dreaptă
îi supsesse de tot sucul

ea se visa adesea stripteuză

când s-a desprins s-a simțit ca o rodie fără semințe
cu pielița uscată pe fruct
s-a uitat la ceasul de perete
arăta ora exactă dar nu avea cuc și asta o deprima ușor
afară începuse întunericul degeaba
îi ieșea foarte bine
când dorea să fie seducătoare
se visa de multe ori stripteuză
scrisesse și un poem
despre cum ar fi vrut să fie prostituată
era chinuitor și demoralizant de fiecare dată
când trebuia să explice
de ce se dezbracă ușor o femeie

image

s-a citit toată noaptea
poezii se lipiseră de pereți ca niște baloane cu aer cald
apăreau și dispăreau în funcție de unghiul din care priveai
uneori unul fuma pe fereastră
cu perdeaua deasupra capului
ca o ghilotină
altul se scuza altul dormea altul privea
ea se duce la baie să se spele pe dinți
în somn numai dmitri era fericit
cineva aruncă paharul cu naturalețe
pe imitația de marmură
în vis ochii ustură ca de la ceapă
bicicleta roșie e la locul ei și vârful degetelor tale
printre care vezi spițele argintii

buzele tale

și atunci mi-ai arătat toate legitimațiile
pe cea de la bibliotecă pe cea de student
cartea de identitate
în toate erai neschimbat
aveai vârsta de acum a unui tânăr
și părul ți se împrăștiase pe spate
și buzele se întredeschideau să spună ceva
și ochii încremeniseră ca o imagine oprită
nimeni nu mai scotea nici un cuvânt
și eu ți le-am luat toate
pe cea de la bibliotecă
pe cea de student
cartea de identitate
și nu am scos un cuvânt

*

te port în mine cu respirația ta
și mă rușinez să-ți spun că atunci
trenul a trecut ca glonțul prin gară

au coborât doar câțiva navetiști
amețiți de somn și nu era nimeni
să întrebe unde
niciunul din ei nu purta o scoică în buzunar
și nu visa la insule cu pelicani
niciunul nu purta în rucsac nectarine
geamul era murdar
ca o sticlă de ochelari răăcită în buzunarul mantalei
șinele scârțiau obosit
venise noaptea prea repede și toți se întrebau de ce

fluture în pantof

aseară un fluture s-a ascuns într-un pantof străin
nici măcar nu era pantoful meu
revin nopțile de iarnă în care nu se întâmplă nimic
doar ninge și oamenii privesc pe geam
mai des ca de obicei
în vecini e muzică
pe mine nu m-a învățat nimeni să cânt
sau să iubesc / nu am auzit acest cuvânt
decât pe buzele unei izaure de ecran
l-am căutat în mine și l-am simțit doar
cum frumos mi s-a dezlipit dintre coapse
a curs și-un firicel de sânge
dar nimeni nu l-a văzut
l-am simțit doar eu
s-a absorbit repede
cu puțină sugativă din penar
și n-a ieșit pe gură
doar s-a lăsat scris
pe o filă de caiet dictando

strigăt de seară

seara aceasta seamănă cu serile de la sibiu
când se lăsau ciorile peste plopii de pe malul cibinului
apoi totul se înnegrea și liniștea devenea
obositor de stridentă
înveți cum e să trăiești sub un cer plin de ciori
și aluneci spre baie ca pe acoperișuri de sticlă
ciugulind fără rost în oglindă propriu-ți chip
nu-ți mai vine nici să iubești
nici să cânți
nici să-ți mănânci porția de mere
care te poate face fericit
ciorile îți ciugulesc din ce în ce mai aproape creierul
simți doar că în jur lipsește ceva
să-ți înfunde nările ca unei fiare turbate înaintea împerecherii
decorul nu mai e de mult același
nici seara nu e aceeași
lipsește ceva dar ne iubim ca și cum am fi acolo
sub același cer

peisaj marin

chiar dacă marea e marea
e liniște în jur
a început să picure și e liniște
doar buzele ca ale unui pește
prind a se rotunji în vocale
deasupra ta cuvintele cad
cum cad baloanele mari de săpun
te ating ușor și se sparg
vocile noastre au încetat la căderea serii
e amurg și peste noi se-alintă pescărușii
bat din aripi ca niște aeroplane
ai putea crede ca suntem pe o plajă
fericiți în arșița verii
ai putea crede că ne-a acoperit nisipul divin
din cap până-n picioare
și că dragostea acum se inventează
cu baloane de săpun în loc de cuvinte

amnezia zilei de azi

închid ochii și mă afund repede în întuneric
mă așteaptă în fiecare seară
ca o aventură până la răsărit
intru cuminte sub plapumă
aștept cu ochii închiși
nu mă visez niciodată pe mine
lipsește mereu din cadru
mă chircesc când văd ce se poate întâmpla în fața ochilor mei
și mă strâng ca un fetus
mă invadează adesea ciuperci otrăvite
și mă lupt cu propriul trup să rămână
indiferent la trezire
cerul e încă înstelat
deasupra celui din urmă etaj
deasupra mea e cerul altuia și tot așa
mă lupt să nu ajungă lumina la mine
îmi va învineți trupul

și mă voi lovi de ea
ca un orb de pereți și de obiecte necunoscute
în urma atingerii lamelor uriașe
sângerez
rămân urme adânci până-n gingii
dinții-mi cad unul câte unul
ca unui copilaș și gingiile sclipesc atunci
lucioase la soare
se încleștează într-un strigăt surd

cuvintele ce s-au spus

rostesc zilnic cuvinte
cu oamenii cu pisicile și câinii
le găsesc și le arunc
le găsesc și le arunc
uneori le dăruiesc ambalate cu gust
aș putea țese un covor zburător
din resturi de fraze
din puncte din virgule și semne de întrebare
în urma lor eu nu mai sunt aceeași
trupul mi se goleşte
ca un balon dezumflat
pielea uscată de prințesă contemporană
într-un sarcofag modern
nu mai prezintă interes pentru nimeni
în urmă rămân jumătăți de litere ciuntite
picături negre rotunde curbate ca lipitorile
de care-mi feresc piciorul
pentru că ele nu mai pot deveni ceea ce-au fost
nu mai pot închipui ceea ce s-a spus

”v” de la viu

e târziu să mai vorbesc despre cum
în fiecare anotimp mă îndrăgosteam
și cum țâșneau din unghiile mele
ca niște șerpi cumiți și îmbietori
căi lăptoase de stele ce puteau împresura lumea până la poli
părea să fie dragoste și părea să fie bine
am fi putut rămâne atât de fericiți
înghesuiți printre stâncile de astă-vară
amnezici și lipicioși ca melcii
încleiați printre cioburi tăioase
ca stâncile de pe fundul mărilor
suntem neputicioși noi doi atât de singuri
și ne îmbolnăvim incurabil
ca oglinda unui lac peste care se înmulțesc algele
organele ne cresc departe unul de altul
și nu ne vom apropia niciodată definitiv
să evităm pe cât posibil moartea
o dragostea mea cum ne vor crește
branhii și solzi dar nu și aripi

bărbatul anonim

el e același în fiecare noapte
și eu sunt aceeași în fiecare noapte
peste tot numai mâini și respirație
peretele se macină încet
cu zgomot de cari
cum se lasă întunericul începe să sfârâie
el atinge cu toată talpa podeaua
și se urcă ușor lângă mine
ca o femeie
picioarele lui îmi ating picioarele
brațele lui mă cuprind în timp ce eu gem ușor
și mă întind cu mișcări de felină
mă rostogolesc și revin
tremur ca o fiară speriată
el mă cuprinde și mă alintă
în brațele lui de bărbat
și se preface că așteaptă
dimineața

poem pentru pești

îți scriu și astăzi
îți scriu în fiecare zi
pentru că fiecare zi e ultima din acea zi
scrisori albe înnodate pe lângă bețe de lemn
care flutură transparent în lumina lămpii
fluturi cu aripi uriașe
se prind pe geamul tău dinspre noapte
și lasă amprente de praf cenușiu
tu n-ai să citești nici astăzi nici mâine
și n-ai să răspunzi niciun rând
pentru că vrei ca totul să se fi sfârșit
e prima zi când îmi fac siesta plângând fără motiv
pe marginea patului
e prima zi când îmi fac siesta
de fapt
fluturii de noapte se scurg
fără niciun farmec de fluture nicio grație de aripi
praf doar praf cenușiu
pe geamul de sticlă

poem estival

el e și acum acolo unde l-am lăsat
întins pe o plajă departe citind
cu pălăria de pai
mă așteaptă până îmi termin serviciul
când mă voi întoarce să continuu dragostea
începută astă-vară
el e acolo așa cum îl știu
un bărbat viu în soarele mării
înoată printre pești și alge
printre pelicani și pescăruși
scoici și smochini
e bărbatul pe care mi-l aduc în vis uneori noaptea
și mi-l închipui uneori ziua
el e bărbatul care iubește femeile de pe alte plaje
dar rămâne fidel plajei de astă-vară
mă visează în fiecare femeie
pe care o întâlnește în avion
pe stradă sau la bibliotecă

își închipuie că sunt eu caldă
cum mă știe
neastâmpărată și dulce
cu șalul albastru strâns în jurul capului
îmi sărută călcâiul în vis
și nu pricepe nimic din vorbele mele
râdem fiecare în gândul celuilalt
el e bărbatul uitat pe o plajă departe
iar eu femeia

un bărbat neatins

uite mergi așa pe stradă fredonând cântece vechi
te uiți în stânga te uiți în dreapta și nu e nimic
câțiva copii îți zâmbesc iar tu calci peste urmele mele
rămase acolo ca niște lipitori gata să-ți înconjoare glezna
straturi peste straturi pașii se așază ca frunzele
și îmbătrânesc în aceeași poziție
din ce în ce mai mulți ca mușuroaiele pe care le ferești
sărind coarda să nu le ucizi
doar pașii mei stau să te cuprindă ca pe un bărbat încă neatins

înainte de sfârșit

tu esti bărbatul care se teme
că ziua de mâine va fi prea departe
să-l mai poată atinge
te îmbraci în cămașă albă
și calci peste cioburi ca un fachir
cu plasa de fluturi în mână
mirese căzute prin crengi îți fluiere
cântece de călătorie
din pieptul tău spre seară cresc iriși
ce-i pasc cai albi și negri
fluturi se scutură pe deasupra ta
ca un polen și când îi strigi
din gură îți ies fluturi și alți fluturi
ușor te-nchizi cu irișii albaștri
și-ai vrea să pleci
ești plin de fluturi

alt poem de dragoste

în așteptarea ta cineva rostește încet
un poem nordic de dragoste
cuvintele se amestecă
precum limbile la-nceput
și se aude un fel de murmur șoptit
printre ierburi înalte
e vară iar
dar niciodată aceeași
suntem atât de departe
și atât de surzi
poemele zboară ca albinele-n aer
peste merii-nfloriți
și noaptea când vine
strivește în urmă totul
ceva din tine va rămâne veșnic în mine
în ciuda întâmplărilor
și ceva din tine va rămâne veșnic în mine
în ciuda nopții

preț de un corp

am construit câteva hexagoane de miere
în locul tău
celulă lângă celulă
pielea mea se întinde preț de un corp
și spun ca psalmistul
iarăși e noapte
iarăși e dimineață
trec cu ochii închiși peste amintirea ta
norii se îneacă în cea mai apropiată constelație
o să vorbim despre asta când mă întorc
o să vorbim
țin ochii închiși în timp ce dimineața se face zi
mă împiedic
genunchii îmi sunt două răni
nu mai lăsați radioul deschis
accidentele s-au produs cu exactitate

poemul lămpii cu abajur

un bărbat
el se joacă în fiecare zi cu coastele mele
un bărbat
el se joacă în fiecare seară cu sfârcurile mele
un bărbat
sunt în stare să simt plăcerea
când trec aplecată pe sub lampa cu abajur înflorat
în vârful picioarelor
parchetul scârțâie sub talpa mea desculță
un bărbat
afară cântă greierii a toamnă
șira spinării mi se înconvoaie ușor
pe sub lampa cu abajur
nu o ating ea rămâne țeapănă
frumos colorată în picioare
avem o relație specială eu și lampa cu abajur
cumpărată de la consignația

descântec de bărbat

te simt în mine cu tot ce ești
îți simt mirosul pielii al părului
îți simt gustul coapselor
mă strădui din răputeri
să nu fac poezele
îmi ești atât de antipatică astăzi
încât mi-aș dori să te rumeg
centimetru cu centimetru cum sunt convins
nimeni n-a făcut-o până acum
ca să te fac liberă cu adevărat
și cu adevărat frumoasă

cântec poemului ucis

fiecare își aduce noaptea corpul în joc
fiecare și-l iubește pe al său
cu degetele de la picioare
cu cele de la mâini
cu liniile sale / cu ochii și buzele
fiecare vine cu pielea lui așezată frumos
peste carne și își spune
trebuie să-mi iubesc trupul
trebuie să-mi iubești trupul
când vine seara
eu îți scriu un poem cu aripi
e blând și se strecoară ușor
pe sub pervazul de termopan
ajunge unde ești tu
și cade fâlfâitor pe podea
nu ai nici cea mai vagă idee
că ar putea fi un poem
poate chiar un poem
de dragoste

amor cast

mă îmbată amorul tău cast
pe care l-am pierdut
într-o amiază de toamnă
așa cum pierzi un cerceș
când îți scoți rochia seara
înainte de culcare
poeme în lichid amniotic
se vor naște de-acum în pântecul meu
și vor lua chipul îngerilor din pomi
îți voi scrie poeme seară de seară
când îngerii merg la culcare
și ochiul lui Dumnezeu e adormit
și ochiul tău va fi orb
pentru că lumina ce-l străbate
se-ntunecă odată cu seara
crește-năuntru
și se preface-n fiere
gura ta mută umple bibliotecii
în timp ce eu tac

*

întunecimile s-au întins prea departe
iar mie mi-e frică să mai iubesc așa pe întuneric
vreau să fiu respirație și deja sunt respirație
gurile mi s-au răspândit pe tot corpul
și mușcă din mine fără să le pese că dispar

poem pentru bicicliste

nu se știe dacă afară s-a înnorat
sau poate ochii mei
se lasă noți peste lume
și e doar dimineață
și e doar începutul din urma ta
toate ceasurile au început să ticăie
și cel din cutie
și pendula dintre cele două uși
fluturii se prăbușesc cu zgomot
și lasă adevărate cratere în pământ
rămân nemișcată
așa cum te port în mine
ca pe un vas chinezesc
pe vârful degetelor
aș vrea să nu te mai pot iubi
și să alerg cu bicicleta fericită
că nu te mai pot iubi
să strig
sunt prima femeie care nu mai poate iubi

copiii lui dumnezeu

tu și cu mine suntem copiii lui dumnezeu
goi și singuri cu gândul unul la celălalt
eu mă uit la sexul tău
tu îl adulmeci pe al meu
pielea ne este o imensă pânză de cort
sub care se întâmplă minuni
suntem frumoși și singuri în rai
inventăm pretexte să ne putem iubi
oriunde se nimerește
sub măr
în așternutul palmelor mele
în căușul coapselor tale
aș vrea să te nasc înăuntru nu în afară
să te strecuri încet în mine
și eu să te învălui
cu placenta umedă și transparentă
aș deveni femeia-înger
iar tu ai spune
ți-au crescut sânii târziu femeie-înger

și atârnă sub greutatea sfârcurilor tale
ca niște muguri
spre care caprele se întind să-i lingă
femeie-înger aripile ți se desprind uneori de trup
și le lipești cu salivă
le adaugi pene în plus
așa cum atașezi gene false
iar coama ți se zburlește ca la o fiară
femeie-înger curge laptele din tine
și-l stergi cu vârful penelor
și cu puful de pe gâtul întors
abia acum semeni cu o femeie

un descântec pe zi

e atâta dragoste adunată în mine
că poți vorbi prin gura mea
ca printr-un medium
iubitul meu de peste zi
bărbatul meu de peste noapte
privește ca un amant
și se întreabă ce e iubirea
pe geam
curg șanțuri de apă
toată ziua a plouat astăzi
peste întreaga lumină
peste buzele tale
peste degetele tale
în părul tău
te-mbrac în flori de liliac
și te număr pentru noroc
te rotești în aer
ca un roi fără matcă

cai pe jumătate albi

îmi trimiți cai albi pe jumătate
eu înnebunesc ușor
și mă frâng în mine ca o șerpoaică
și dau puțin pe dinafară
mă retrag
aș ieși prin ureche
să alerg alături de ei
aș ieși prin tâmplă
prin ochi
din propriul trup
și caii aleargă spre mine
eu tac
așa de greu tac și mă ascund
după primul plămân
în rinichi și în coșul pieptului
toate sunt calde în mine
toate sunt vii și dor
caii aleargă sălbatici în jurul meu
ca în jurul unei cazemate

fluturi bolnavi

fac pași spre sticla de apă
așezată pe marginea ferestrei
îmi sângerează buzele fără motiv
aș fi vrut să mă uit la un film despre fluturi
cum se îmbolnăvesc ei
și cum le cad aripile la chimioterapie
sunt jalnici așa cum se târăsc pe podea
cu zgomot de papuci târșiți
și nimeni nu-i bagă în seamă
îi mătură ca pe gunoaiele obișnuite
unii au noroc de insectare
înainte de tratament
dar cei mai mulți dispar la fel cum
dispărea praful de pe aripi
când porneam la cules de fluturi
cu plasa de tifon făcută de bunicul
ieri câțiva fluturi muribunzi
au zburat deasupra mea
se scuturau în aer

și tot aerul s-a umplut de prafuri colorate
pe ici pe acolo câte o aripă
când sunt bolnavi
fluturii se dezvelesc de toată grația
și o împrăștie în aer ca pe cenușa unei incinerări

ar fi trebuit să ne iubim ca doi oameni vii

trebuie să ieșim de aici cât mai e timp
sub un cearșaf se iubesc doi muribunzi
ca doi melci uitați la soare
cu pielea uscată
nu așa e sfârșitul nu așa e sfârșitul
mă cuprinde duiosia și mila și frica
și mă copleșește smerenia în fața preotului
toate ușile sunt blocate
lifturile sunt pline de oameni care bâzâie
ca insectele intoxicate
trebuie să ieșim de aici cât mai e timp
îți strecur fiolele în buzunarul pijamalei
și te iau în brațe
e încă dimineață dragostea mea
și ar fi trebuit să ne iubim ca doi oameni vii

mugurii sânilor mei

spui că fiecare deget al tău
știe sâni mei pe de rost
cum pot ele ști
când degetele tale sunt oarbe
când ele nu au atins
măcar o dată mugurii sânilor mei
mugurii sânilor mei
care înfloresc în fiecare primăvară
odată cu iarba

după miezul nopții

e un zgomot infernal
după miezul nopții
mașini flori insecte uriașe
dragoste arme lumini cai
ape tulburi
trenuri de mare viteză
toate fac un zgomot nebun
în timp ce tu te desprinzi încet
și ascuți
alții dorm înecați în vise
nimeni nu mai spune nimic
nu ar mai vrea să iasă niciodată de acolo
doar tu singur ești firesc ca de obicei
și îi privești ca într-un acvariu
cum dorm și îți zâmbesc în somn
niște copii lucioși ce se ating în treacăt
nevinovați și amnezici la lumina zilei

poem de scară

poezia nu încape în holul meu de bloc
cei doi au ieșit pe ușă ținându-se de mână
abia de-au încăput prin îngustimea ramei
se oglindesc în holul pustiu
ca într-un lac întunecat
era târziu și vecinii se culcă devreme
au ieșit pe vârfuri
mai aproape îmbrățișați și au râs
a răsunat aerul de râsetul lor
au tresărit toți în somn
eu i-am însoțit cu privirea până la parter

capăt de cer

femeile care dau porumbeilor de mâncare
sunt mereu femei cu părul alb
cu fața ridată
cu privirea pierdută
păsările se adună ca un ciorchine în jurul lor
și le înaripează ciudat picioarele
ele aruncă în continuare grăunțe
ca un semănător

conversație

rămână această imagine în mintea ta
să spunem că doar noi doi
am putea împlini vreodată tot ce visăm
abia îmi revin după o iarnă lungă
în care am murit de două ori
și nu pot pleca nicăieri
pleacă numai cel care pleacă
tu nu pleci când pleci
pentru că ai întoarcerea scrijelită în creier
nu voi îmbătrâni niciodată
cu poze și amintiri
viața mea se va trăi până în ultima clipă
acum aș vrea să scriem
poeme unul pe celălalt
de-adevăratelea
cu o cariocă a cărei cerneală să se imprime ca un tatuaj
ți-aș umple trupul de cuvinte
aș săruta fiecare cuvânt
înainte de a-i da drumul în carne

o femeie

fusesem o femeie frumoasă până într-o zi
când pe neașteptate pielea a devenit tot mai subțire
oglinzile s-au spart în mii de cioburi și au rămas așa
cu chipul meu răsfrânt în zeci de fascicule
îmi caut buzele și-mi găsesc ochii tăiați
nu curge sânge
nu e rimel nicăieri nici urme de ruj
cioburile au înghețat în formă de fulg de zăpadă
uneori rama cedează și podeaua se umple de cioburi
iau mătura și le adun cât pot mai repede
le șterg frumos și le lipesc la loc
degetele mi se umplu de sânge
și se amestecă peste tot cu superglu

poem pentru șoldul tău

e mai bine așa decât altfel
când ne vom întâlni
va fi o bucurie fără margini
între noi vor pluti cuvintele pline de must
acum stau lângă șoldul tău cu capul lipit
tu respiri epidermic ca nufării
îți simt sângele cum izbucnește în vase
cum îmi arde tâmpla înduioșată de tine
trag de secunde ascultându-te
aprob și aș vrea să dilat timpul
să reinventez pe loc o teorie a neantului
care să ne înghită
pe tine citind
pe mine dormind lângă șoldul tău

nostalgie

că uneori mi-e mai dor de tine decât durerea
nu ai să simți
decât atunci când ai să strigi
singur pe stradă cu pieptul dezgolit
în cămașa ta neagră roșie sau albă de bărbat
alăptat la sânul unei femei
că uneori mi-e mai dor de tine decât durerea
nu vei ști până când
nu te vei lipi în zgomotul străzii de un perete

mlaștini de îngeri

nefericirea mea are apucăturile unui bivol tânăr
tăvălit printr-o mlaștină adâncă
privesc pe geam și-mi spun
că afară e un alt anotimp mai frumos decât acela
care s-a stabilit definitiv într-o vară fierbinte
în mlaștini de îngeri
mlaștini groase din lapte și miere
în carea ai fi putut rămâne până la întâlnirea de apoi
sticla e însăși nefericirea întărită din nisip
care-mi taie întreaga zi în bucăți mai mari sau mai mici
din care curg șanțulețe de sânge
firicele nevinovate
ce se preling pe dosul palmei

numele meu

mă cuprinde tristețea
mergând prin ploaie spre piața romană
e un frig ca între două borcane goale
nu mai am nicio rudă
toate s-au dus una câte una
prin cimitire împădurite
prin grădini pline de iarbă
nimeni nu le mai smulge buruienile
oamenii s-au dus să moară ca mieii la tăiere
crezând că eu voi purta mai departe numele lor
dar și așa mi-e greu zi de zi prin ploaie
spre piața romană
când mașinile mă stropesc la marginea trotuarului
oricât de cuminte aş păși
iar câinii mă mușcă fără motiv
numele lor este tot ce mi-a mai rămas

toată tinerețea și mirosurile copilăriei
toate gândurile dinaintea morții
se regăsesc în pelerina lui de ploaie
transparentă ca o gelatină
pe ea o apăr cu umbrela mea ponosită
cu dragostea mea închisă în cutia de nasturi
pedalând cu bicicleta printre jaloane

protest

uneori aş vrea să umblu dezbrăcată în văzul lumii
şi să dau foc hainelor
precum unui eretic în piaţa publică
poşetele şi pantofii să ardă
curelele şi mănuşile
şosetele şi ciorapii de mătase
sutienele şi rochiile drepte
inelele şi mărgelile
cerceii şi brăţările
îmbrăcaţi în funcţionari
în ciocli şi în miri
oamenii plâng
în culegători de căpşuni
în judecători
în soldaţi
în prostituate
în şoferi în părinţi
în preoţi în gunoieri
în bancheri

oamenii fac dragoste
vânzători în piață
artiști dansatori
oamenii se sărută
supraviețuitori
măturători miniștri
oamenii își spun cuvinte în care se îmbracă
sau se dezbracă pe anotimpuri

stare

deodată două mâini care nu se mai recunosc
încep să-și scrie povești
toată după-amiaza apa se scurge în baie și nu e nimic de
spus
face un zgomot subțire ca apa de izvor
o ascult și îmi lipsesc palma ușor de peretele umed
copilul vecinilor a țipat scurt
un șofer obosit a frânat brusc
apa nu s-a mai auzit deloc
în urmă ta n-a mai rămas decât rama ferestrei
pe care o privesc trecătorii
dimineața luminată la răsărit
seara luminată la apus

flori din coroane la rever

deodată îmi iau capul în mâini
și privesc printre degete ca printre zăbrele
tot ce mi s-a întâmplat ieri și astăzi
apoi închid ochii și inventez imagini
„quand il me dit que je suis belle”,
„quand il me dit que je suis seule”
îmi lovesc ochiul de peretele mâinii
și imaginile încep să curgă
ca dintr-un tonomat spart
pâinea are culoarea părului tău
în timp ce eu țineam pâinea cu amândouă mâinile
de ce nu părul are culoarea și mirosul pâinii
pășim cu toții apăsat prin cimitir
în ritmul inimii
râdem și facem poze
aici e un loc al plângerii
nu e adevărat aici e un loc al fericirii

aici se varsă doar lacrimi
sunt lacrimi de beție
acolo viermii se înfruptă din tine
aici viermii ies la o bere cu morții
nu știți voi ce viață e aici
cum ne târâm pe sub pământ
nu mai spune nimic
cărțile mi s-au împrăștiat pe sub masă
poetii mestecă hârtie în timp ce scriu poemul zilei
săvârșin - toujours l'amour

notă

lia are o nostalgie
lângă cimitirul din săvârșin
pentru că ea s-a născut pe aproape
înainte ca maternitatea să ia foc
frunzele nu căzuseră abia înfrunzeau
și erau așa veeerzi de te dureau ochii
brusc și-a amintit pe 7 septembrie 2011
în timp ce stătea sprijinită de o cruce
alături de un poet care vorbea cu morții
în cimitir poeții n-au voie decât beți
lia s-a speriat puțin când s-a întâlnit cu li
dar și-a revenit cât a putut ea de repede.
poetul a întins mâna mai mult decât trebuia
și a început să rupă iarbă ca un pui care ciugulește întâia oară
lia a făcut repede câteva fotografii să nu-l piardă

fluture pe geam

închideți ochii și veniți spre mine
pipăind plantele și fluturii și aerul
ca orbii care caută cu grație
un spațiu neatins unde se pot așeza
ascultă limba păsărilor din cer
cum zboară pe deasupra urechilor deschise
ca trompetele de alamă
nu uiți unele seri niciodată
într-o seară s-au șters toate poemele despre lia
cea care a depășit vârsta nimfetelor lui nabokov
chiar dacă avea doar șaptesprezece ani și sâni mici
ca două mușuroaie proaspete
cu o sticlă de vodcă smirnoff într-o mână și cu lolita în cealaltă
li va scrie din nou cum și-a părăsit internatul
cu o geantă pe umăr și cu alte două în mâini
ca o fată cuminte
care notează zilnic în jurnalul medical
despre mâncarea de rahat
de la cantină

despre biscuiții muiăți în ceaiul de zahar ars
singura mâncare fără iz de insecte.

cu vodka smirnoff într-o mână și cu lolita în cealaltă
li își pipăie pântecul violet care seamănă tot mai mult
cu pântecul mamei
își amintește cum a petrecut clipele acelea
sărutându-se în marginea parcului
cum i-a mușcat buza de jos ca o fiară cuminte
noaptea în parc el o așteaptă și-acum
transformat în cișmea până la a doua venire a ei pe pământ

de-acum li va scrie obscenități cu graffiti pe ziduri nimicuri pe pagini
li - femeie albă un metru șaispatru și cinzeci și șase de kilograme
cu ultimul nasture descheiat
sechestrată în visul cuiva
zugrăvit în alb ca o capelă

trupul meu...

trupul meu de fiecare zi mă înghite puțin câte puțin
îmi cere tot felul de lucruri
care nu corespund nevoilor mele permanente
ar vrea să îmi fardez ochii în negru intens
și să dansez agonic
până nu mai răspund la numele pe care îl strigă prietenii
nu mă mai vrea pe mine cea cu ochelarii intelectuali
cocoțați pe vârful nasului
adâncită în citanii interminabile
ar vrea să plescăi apa din bălți după ploaie
să mă tăvălesc în amintiri bolnave de copilărie
mă vrea dezbrăcată în fața oglinzii
măsurându-l de sus până jos cu privire de precupeață în târg
ah! trupul meu...

bagatele

mă privesc în oglindă și îmi caut grăbită
printre cremele de la biotherm
una care să-mi redea prospețimea
și să mă facă să-mi zâmbesc singură
îmi mângâi gâtul ca și cum ai face-o tu
îmi las părul rebel pe frunte
să-mi acopere linia adâncită dintre sprâncene
printre mașini cântă greierii
și mă pot concentra mai bine pe dimineața asta
care va fi mai albastră decât altele
mă claxonează o mașină fără să știu de ce
îmi cumpăr ziare și flori privesc trecătorii
nu gândim nimic
ne privim și trecem fiecare cu dimineața lui
spun câteva cuvinte unui domn care mă oprește
vorbesc coerent și molatic ca în fiecare dimineață
cumpăr gutui în toamna aceasta
le miros și merg mai departe

de-amor și de dor

seară de seară vomit în baia mică
cu capacul ridicat
stau în genunchi și mă țin cu mâinile amândouă de pereți
țevile gălgâie de urină e o muzică penetrantă
ce îți rămâne în adn și peste o sută de ani
închideți ochii le spun celor de la socio-umane
și spuneți ce gust avea ziua de ieri
ce culoare avea ziua de ieri
ce miros avea ziua de ieri
ei nu spun nimic mă privesc ciudat
dar nu vomită nici nu le vine rău
merg la baie doar să mai tragă un fum
și râd zgomotos
peste tot miroase a esofag perforat și a hemoragie gastrică
nimeni nu ar avea nevoie de o astfel de femeie
ce își întinde pielea pe unde apucă
o lipitoare de dormitor ieftin
uscată pe covorul de iută plin de păr negru și lung

încerc să-ți zâmbesc de la geamul ce dă spre cimitir
tremur sub plapumă și îmi acopăr capul să nu mai aud
ce sunet are ziua de azi
tot ce-i muzical în mine este memorie
ce culoare are ziua de azi
tot ce-i imagine în mine este memorie
ce miros are ziua de azi
tot ce-i mireasmă în mine este memorie
iubitule n-am să-ți mai pot zâmbi

scrisoare fără răspus

aici nu se mai întâmplă nimic din ce știai tu
apele curg și noroaiele împiedică dansul împerecherii de primăvară
păsările îmbătrânesc fără urmași
dormi acum
în jur oamenii spun lucrurilor pe un nume nou
la care ele nu răspund
din comoditate
din neînțelegere
din lipsă de supunere
în fiecare dimineață ceasul fixat la aceeași oră
de acum douăzeci de ani sună nerăbdător
pentru a câta oară
un tablou albastru cu oameni din plastilină
se prefigurează pe ecranele televizoarelor
vecina regretă că nu s-a născut madonna
sau măcar ana blandiana
și răsuțește butonul radioului mai tare
înghițind cuvintele pe nemestecate
de mâine totul va fi altfel

ideea iritată îi dă bătaie de cap
unui cap ce își fixează în fiecare primăvară ceasul
cu o oră înapoi
negrii cântă în engleză și viața pare frumoasă
mizez pe faptul că orice lucru își are poezia lui
că în noaptea aceasta nu toate iubirile au fost false
că visele au trezit imaginația
ca o joacă de păpuși mobile

Referințe critice

Discursul Liei Faur emană sinceritate, generozitate, senzualitate și grație. El oferă spectacolul unei intimități împărtășite și dezvăluite în toată splendoare lui, într-un lung șir de mărturisiri mijlocite de jurnalul intim și de romanele intimității. Arma ei secretă e chiar feminitatea recuperată și verbul delicat, fragilitatea ființei și instinctul voyeurist : «despre trup voi vorbi ca și cum aș tăcea».

Pentru Lia Faur dragostea e pseudonimul unei boli necunoscute care îi oferă perspectiva explorării limitelor. Nu întâmplător ea e cuprinsă de nostalgia anotimpului iubirii și regretă o fericire primară ce virează spre această boală; nu întâmplător ea își contemplă renunțarea la zbor și adaptarea la viața acvatică. Imaginile conturează o hartă a inițierii perechii în senzualitatea primară”.

Gheorghe Mocuța

Senzualitatea Liei Faur e fâțișă, – fără, însă, ostentație, nici tapaj. La câte, oare, dintre multele poete ce erotizează, *hic & nunc*, de la isteroid la stercorar, erotismul și fervorile carnale se exprimă cu atâta demnitate?! Aceasta se conjugă cu franchețea și cu firescul confesiunii, care, fie și frizând o impudoare a dorințelor dezlănțuite, nu trec dincolo de un anume prag, de pragul «climei [bine] temperate». Lia Faur este o poetă a despuierii/«descărnării» echivoce, adică voluptuos-amare.

Avem a face aici cu un sincretism al vîrstelor, cu un conglomerat de trăiri în care predomină o simțire aurorală, o senzualitate în stare născîndă. Încă insuficient sexualizate, senzațiile plutesc într-o sălbăticie candidă...

Șerban Foarță

Evitînd o confruntare cu existența solară a instinctului, cu semenii temerari «care nu se tem de foc și bici (...) care își decupează bucăți de piele pentru a cîrpi pielea vînată de la o palmă un pumn sau un viol», Lia Faur dă glas unei imaturități funciare față de care ia poziție în două moduri. Pe de-o parte întorcîndu-se spre vîrsta incipientă a jocului contras în ritualuri tandre, în grațioase înscenări care ne duc gîndul la Emil Brumaru și la Șerban Foarță. (...) Pe de altă parte, abordînd un registru autoanalitic, vag «camilpetrescian» prin speculație consacrată sieși: «am încercat să mă identific pe o axă între limita inocenței și cea a perversității, mă atrage partea neacceptată ca fiind ideală. urăsc ipocrizia tuturor celor care-și pretind candoarea privirilor așteptînd ca o privire să-i scape de *dulcea ușurătate a ființei*. îmi fac bilanțul unor regrete tardive dar ființa mea se situează la capătul liniei spre stînga». Inocența fie și atinsă de cochetărie, autoscopia fie și atinsă de proză, reprezintă deopotrivă eschive ale vîrstei mature la care eul auctorial ezită a se adapta.

Gheorghe Grigurcu

Obsesia poetei este una tactilă, „pielea poetei”, percepută ca mijloc preferat și insistent cultivat de comunicare și receptare erotică.

Vasile Dan

Exercițiile de nesupunere ale Liei Faur eșuează în blândețe, înțelegere, acceptare a lumii așa cum este. Poezia ei, în schimb, izbuteste. De ce? Pentru că aduce un ton de luciditate lipsită de cruzime, luciditate care, prin această particularitate, e nouă și poetică. Fiindcă noi, ceilalți, ne-am obișnuit să credem că luciditatea și cruzimea se implică obligatoriu.

Ioana Pârvulescu

Lia Faur face parte din puținele poete de astăzi care, fără a-și nega vehement vulnerabilitățile, și le întorc în spirit volitiv de o forță aproape virilă. Nu-i vorbă, identitatea ei lirică este pusă (doar pe jumătate serios, totuși) sub semnul *animei*, dacă exclusiv de *anima* ar ține un anume fanatism erotic – afișat cu prea multă ostentație pentru a fi chiar autentic – drept etichetă identitară.

Emanuela Ilie

Lia Faur s-a născut în 1970, la Săvârșin, județul Arad.

Criticul Gheorghe Grigurcu o situează „între vârste”. Se pare că nu aparține niciunei generații.

Cărți publicate:

„Exercițiu de striptease” (versuri), Arad, Editura Mirador, 2002.

„Piele de împrumut” (versuri), București, Editura Vinea, 2009.

„Eșichier” (dialoguri) Șerban Foarță, Lia Faur, Timișoara, Editura Brumar, 2012.

„Poeme pentru fluturi bolnavi” (versuri), Timișoara, Editura Brumar, 2014.

„Lamé” (antologie de versuri în limba franceză, traducere din română de Alfred Hamm), București, Editura Vinea, 2014.

„Avatarurile feminității în opera lui Camil Petrescu” (critică), Arad, University Press „Vasile Goldiș”, 2014.

Antologii: „Deranj” (poezie, proză), Arad, Editura Nigredo, 2011, „alții” (poezie, proză), (coord.) Timișoara, Brumar, 2012.

Apare în „Literatura vestului apropiat. Dicționarul biobibliografic al membrilor Uniunii Scriitorilor din România, filiala Arad”, Gheorghe Mocuța, Editura Mirador, Arad, 2014.

A publicat versuri în numeroase reviste din țară și străinătate.

CUPRINS

la capătul zilei / 5
simplu poem / 6
stai un minut / 8
ea se visa adesea stripteuză / 9
imagine / 10
buzele tale / 11
fluture în pantof / 13
strigăt de seară / 14
peisaj marin / 15
amnezia zilei de azi / 16
cuvintele ce s-au spus / 18
”v” de la viu / 19
bărbatul anonim / 20
poem pentru pești / 21
poem estival / 22
un bărbat neatins / 24
înainte de sfârșit / 25
alt poem de dragoste / 26

preț de un corp / 27
poemul lămpii cu abajur / 28
descântec de bărbat / 29
cântec poemului ucis / 30
amor cast / 31
poem pentru bicicliste / 33
copiii lui Dumnezeu / 34
un descântec pe zi / 36
cai pe jumătate albi / 37
fluturi bolnavi / 38
ar fi trebuit să ne iubim ca doi oameni vii / 40
mugurii sânilor mei / 41
după miezul nopții / 42
poem de scară / 43
capăt de cer / 44
conversație / 45
o femeie / 46
poem pentru șoldul tău / 47
nostalgie / 48
mlaștini de îngeri / 49
numele meu / 50
protest / 52
stare / 54
flori din coroane la rever / 55
notă / 57

fluture pe geam / 58
trupul meu... / 60
bagatele / 61
de-amor și de dor / 62
scrisoare fără răspus / 64

Referințe critice / 67

Lia Faur / 71

Editura Vinea

București:

Str. Mitropolit Antim Ivireanul, nr. 45,

ap. 5, sector 5, cod poștal : 040111

Tel : 0040.723349138

e-mail : edituravinea@yahoo.com

Tipar : 2015